

115766

//
2. jan. 1954.

Herr professor dr. phil. Wilhelm Keilhau,

Oslo.

Den 3. jan. 51 skrev jeg et brev til Dem hvori jeg beskylte Dem i henhold til den almindelige mening for å være en av "fadderne til den uridderlige landssviklov". Dette brev fikk jeg i retur fra Dem påført Deres dementi om at De tvert imot hadde motarbeidet loven i London, men tapte slaget takket være Thagaards innflytelse. I et brev til Dem den 10. jan. 51 gav jeg Dem den undskyldning som De ba om. Jeg påtok meg også å gjøre mit til å beriktige den rådende feilagtige oppfatning av Deres forhold til denne lov. Dette har jeg sener gjort. Etter hvad jeg forstår er Deres dementi nå kjent også av det svenske rettsinstitutt som arbeider med spørsmålet om landssviklovens lovlighet. Det skulle derfor neppe bli noen missforståelse der.

I denne forbindelse vil det kanskje interessere Dem, at en av mine bekjente skrev til Thagaard og fikk svar tilbake, at loven var forberedt av Arentzen, Hauge, Solem og ham selv efter oppdrag av hjemmefrontens ledelse. Det var jo grei beskjed. Men samtidig frala han seg et hvert ansvar for de forutgående "anordninger som skjerpet straffen for forræderi" som ble gitt i London, bl. a. "den av 22. januar 1942 som innførte straffansvar for medlemskap i Nasjonal Samling, nazistisk hird eller annen organisasjon som ytet fienden bistann eller som medvirket til det". Thagaard hevder at loven var en mildning av de tidligere gitte skjerpene anordninger idet han videre skriver: "Den medførte ingen strafeskjerpning, men ga adgang til å idømme mildere straffer enn det var adgang til efter de tidligere gjeldende bestemmelser".

Heri ligger efter min mening en antydning om at landssvikloven var en nødvendig direkte følge av de tidligere gitte skjerpene anordninger, og at hovedansvaret for loven og dermed for rettsoppgjøret derfor må overføres på dem som har ansvaret for disse anordninger.

Da jeg bare interesserer meg for fakta, beklager jeg meget at jeg ikke har tilstrækkelig kjennskap til alle detaljer omkring disse ting til å kunne gjøre meg opp en mening om antydningen er holdbar.

Jeg ville derfor sette megen pris på å høre Deres mening, slik at jeg kunne fortsette å gjøre mitt til å hindre at mulige nye missforståelser brer seg og tilslutt blir historie.

Arbødigst